

DIRECTORA
ESTHER VERA

DIRECTOR FUNDADOR
CARLES CAPDEVILA

DIRECTOR ADJUNT
IGNASI ARAGAY

DIRECTORA D'INNOVACIÓ I NOUS NEGOCIS
GEORGINA FERRI

SUBDIRECTORS
DAVID MIRÓ,
CATALINA SERRA,
JORDI CORTADA

DIRECTORA D'ART
CRISTINA CORDOBA

EDICIÓ PAPER
ROSA RODON

EDICIÓ DIGITAL
FRANCINA BOSCH

POLÍTICA
MAIOL ROGER

INTERNACIONAL
MÓNICA BERNABÉ

ECONOMIA
ÀLEX FONT

SOCIETAT
ELENA FREIXA

DEBAT
TONI GUÉLL

CULTURA
LAURA SERRA

MÈDIA
ÀLEX GUTIÉRREZ

ESPORTS
TONI PADILLA

DELEGACIÓ A MADRID
DANI SÁNCHEZ UGART

LENGUA
ALBERT PLA

FOTOGRAFIA
XAVIER BERTRAL

EDICIÓ DE PREMSA PERIÒDICA ARA, SL

PRESIDENT
FERRAN RODÉS

CONSELLER DELEGAT
SALVADOR GARCIA RUIZ

DIRECTOR FINANCER
XAVIER LINARES

DIRECTORA DE MÀRQUETING
MARIA LLAMBÍ

DIRECTOR COMERCIAL
SERGI GERMAN

DIRECTOR DE NEGOCI
ORIOL CANALS

DIRECTOR DE TECNOLOGIA
MARC CAMPRODON

C/ DIPUTACIÓ, 119
08015 BARCELONA.

TÈLFON: 93 202 95 95.

ATENCIÓ AL
SUBSCRIPTOR:
93 275 11 10

subscriptions@ara.cat

TEXT LEGAL

Edició de premsa periòdica

ARA es reserva tots els drets sobre el contingut del diari ARA, els suplementos i qualsevol producte de venda conjunta, sense que es puguin reproduir ni transmetre a altres mitjans de comunicació, totalment o parcialment, sense prèvia autorització escrita.

Difusió controlada per l'OJD

EL DIARI D'AHIR

Fe d'errades: L'ARA agraeix als lectors que ens facin arribar els errors que detectin en el contingut dels articles. Un cop confirmat l'error, l'ARA publica la fe d'errades en aquesta mateixa columna. Podeu fer-nos arribar les vostres esmenes a opinio@ara.cat.

DEBAT

CONSULTEU MÉS ARTICLES A L'ARA.CAT

Marchena i el dret de defensa

Després d'una trentena de jornades del judici al Procés, es va resolent a passos de gegant la dicotomia sobre si aquesta és una vista amb totes les garanties o bé, com se sospita des d'alguns sectors, la sentència ja està escrita. Des del principi de responsabilitat institucional que represento, em sento en l'obligació professional de confiar en la justícia i d'esperar que de les sessions del judici n'ha de sortir una sentència justa. Però cada dia m'ho posen més difícil, i l'ombra del dubte es va estenent com un eclipsi, com si algú estigués entestat en tapar els raigs de sol que ens haurien d'il·luminar amb la veritat. És per això que la meua responsabilitat institucional, que voldria que fos infranquejable, topa amb la responsabilitat moral que tinc com a ciutadà, o amb la responsabilitat professional que intento aplicar com a jurista.

Certament, algú em podria dir que totes tres responsabilitats són indestruïbles, que han de ser com vasos comunicants, però també és ben cert que el que realment ens reforça com a individus que vivim en una societat plural és la llibertat individual de les persones per expressar-nos públicament a partir dels nostres principis i coneixements. I sempre amb el màxim respecte cap a les institucions, en especial cap a les que representem, i cap als qui, des de la legítima discrepància, observen els mateixos fets des d'òptiques diferents. Som plurals, sí, però sobretot lliures.

Si de les recents sessions del judici se'n pot desprendre alguna evidència, és el relat (fals, des del meu punt de vista) que el ministeri fiscal pretén acreditar a través de les declaracions del reguitzell d'agents de la Guàrdia Civil i la Policia Nacional que desfilen pel Suprem. Uns agents que sense rubor confirmen i ratifiquen manifestacions basades en fets que companys seus ja han declarat en dies previs. I això passa sense que el tribunal els faci cap advertència, quan, com sap qualsevol jurista, aquest fet qüestionaria i vicia aquestes declaracions, ja que un testimoni no es pot contaminar per les declaracions d'altres testimonis que hagin intervingut prèviament.

IGNASI PUIG I VENTALLÓ

PRESIDENT DEL CONSELL DE L'ADVOCACIA CATALANA

Però aquesta no és, segons el meu parer, l'única qüestió que aquests dies fa grinyolar els fonaments de la justícia, que no és sobrer recordar que en la seva accepció més bàsica és el principi moral que ens inclina a obrar i jutjar respectant la veritat. Sentir com aquests mateixos testimonis utilitzen expressions com "la massa" o "muralles humanes" per referir-se als milers de persones que es van manifestar pacíficament el 20 de setembre o l'1 d'octubre del 2017 demostra l'interès en construir un relat que podria servir per omplir

pàgines d'una novel·la de ficció, però mai fulls d'una declaració sota jurament.

I vinculo l'ús d'aquestes expressions i la construcció d'aquest (fals) relat amb un fet que, des del meu punt de vista, és el més rellevant i sorprenent perquè conculca de manera flagrant el dret de defensa. Em refereixo a la negativa del president de la sala a fer que es puguin visionar les imatges de les concentracions del 20-S i l'1-O. És a dir, poder certificar si aquestes "masses" i "muralles humanes" que gairebé sempre se'ns descriuen com a violentes i tumultuàries van existir. Perquè ningú, excepte ells, les va veure ni hi ha una sola fotografia o gravació que ho corrobori.

És cert que més endavant, en la fase documental, es permetrà exhibir aquestes imatges, però tots sabem que no és el mateix que fer-ho en la immediatesa del moment en què el testimoni testifica. Si això no és una voluntat insòlita de protegir aquests testimonis i conculcar el dret a les defenses dels processats, haurem de revisar tota la jurisdicció penal, perquè

els que fa anys que ens dediquem al noble exercici de l'advocacia sabem que l'exhibició de la documentació que serveix de base per inculpar o exculpar les persones processades és del tot habitual. Contrastar un document o imatge amb la declaració del testimoni és per al tribunal un examen de la veracitat i objectivitat del declarant i, per tant, té un efecte directe, incontestable, sobre la credibilitat dels fets. No permetre-ho deixa òrfenes les defenses d'una de les armes més poderoses que la justícia posa al seu abast per contradir un suposat fals testimoni.

Aquesta sobreprotecció dels membres dels cossos i forces de seguretat de l'Estat és comprensible que l'alimentí el ministeri fiscal, però resulta inaudit que també se n'encarregui el president de la sala del Suprem, de qui hauríem d'esperar una actitud equànime, justa i purament objectiva. Aquestes actituds són les que poden dinamitar l'obligada imparcialitat del tribunal i, cosa encara pitjor, la confiança en el sistema judicial. Les coses hauran de canviar molt perquè quan es dicti la sentència pensem, honestament, que s'ha fet justícia. I com m'agradaria equivocar-me!

GETTY

Tots sabem que exhibir les imatges en la fase documental no és el mateix que fer-ho en la immediatesa del moment en què el testimoni testifica